

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: Đường về nhà
- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh
- Thời lượng: 23'32''
- Thời gian phát sóng: 21/07/2023

2. Tác giả:

- Tên tác giả, nhóm tác giả: Trần Linh-Tiến Quân-Nhật Anh
- Đơn vị: Đài PT&TH Thanh Hóa
- Địa chỉ đơn vị: Đại lộ Hùng Vương phường Đông Hải- Thành phố Thanh Hóa
- Điện thoại liên hệ: 0949078267
- Email: haly262@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

- Người thể hiện: Diễn viên Nhà hát ca múa kịch Lam Sơn- Thanh Hóa
- Biên tập: Đặng Hùng- Phương Hằng- Lê Nga
- Kỹ thuật viên dàn dựng: Tiến Quân- Nhật Anh
- Đạo diễn: Trần Linh

4. Thông tin trên bằng khen:

Ban Tổ chức đề nghị các đơn vị cung cấp chính xác, đầy đủ các nội dung sau để in bằng khen và các xác nhận khác:

- Tên tác phẩm: Đường về nhà
- Tên tác giả, nhóm thực hiện: Trần Linh- Tiến Quân- Nhật Anh

* Trong trường hợp các đơn vị cung cấp thông tin không chính xác, đầy đủ, Ban Tổ chức sẽ không xác nhận lại bằng khen.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ

KỊCH BẢN CÂU CHUYỆN TRUYỀN THANH
DỰ THI LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC 2024

Tác giả: Trần Linh- Tiến Quân- Nhật Anh

Thời lượng: 23'32''.

Ngày phát sóng: 21/7/2023

Dẫn chương trình: Sự biến mất đột ngột của đứa con duy nhất... Liên tiếp những xung đột, cãi vã... Nước mắt đã rơi... và biết bao đau đớn, tuyệt vọng với những người làm cha, làm mẹ. Làm thế nào để mỗi gia đình thực sự trở thành mái ấm? Đây là con đường mà những đứa trẻ có thể thực sự trở về nhà? Ngay sau đây mời quý thính giả cùng lắng nghe kịch truyền thanh **Đường về nhà** để tìm câu trả lời.

Nhân vật

1. Hùng (bố Thắng)
2. Hương (Mẹ Thắng)
3. Thắng
4. Bà Phúc (bà nội Thắng)
5. Ông Phúc (ông nội Thắng)
6. Người mẹ
7. Bé Thảo
8. Dẫn chuyện

ĐƯỜNG VỀ NHÀ

Tiếng động: Xe cộ ồn ào trên đường phố. Còi xe vang lên không ngớt.
Tiếng bước chân đi. Tiếng mở cửa. Âm thanh bài hát Đi về nhà của Đen Vâu vang lên. Thắng vui vẻ hát theo.

Thắng: Đường về nhà là trong tim ta, dẫu nắng mưa gần xa ường về nhà là vào tim ta/Dẫu nắng mưa gần xa/Thất bát vang danh/ Nhà vẫn luôn chờ ta...

Hương: Thắng, con đang làm gì thế?

Thắng (*hoảng hốt, giật mình*): Ơ mẹ, sao mẹ lại về ạ? Mẹ bảo chiều tối mới về cơ mà?

Hương: Vậy ra con biết mẹ vắng nhà nên mới tốn thời gian vào mấy cái việc vẽ vờ thể này hả?

Thắng: Mẹ... tại sắp có cuộc thi Mỹ thuật... con muốn tham gia.

Hương (*tức giận*): Thi vẽ? Thế nên cả tuần vừa rồi con đều về muộn vì ở lại vẽ vờ phải không? Nếu cô giáo không thông báo thì con định nói dối đến bao giờ hả Thắng?

Thắng (áp úng): Con... con..

Hương (*dịu dàng khuyên nhủ*): Thắng, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi. Rằng năm học này vô cùng quan trọng, con phải tập trung học. Thời gian đâu mà vẽ vờ chả vờ hả. Toàn những thứ vô bổ.

Thắng: Mẹ chẳng hiểu gì cả. Đó là ước mơ của con.

Hương: Nhưng không phải là ước mơ của mẹ!

Hùng: Và cũng không phải ước mơ của bố.

Hương: Anh về rồi à? Đây, anh xem. Con trai anh, càng lớn càng khó bảo. Từ hôm đến giờ, dám nói dối bố mẹ để ở lại trường học vẽ.

Thắng: Con.. con...

Hùng: Thắng, tại sao con lại nói dối?

Thắng: Vậy nếu con nói thật bố mẹ có đồng ý cho con học vẽ không? Con nói dối là vì bố mẹ không tôn trọng con.

Hùng: Cái thằng này... mày mày...

Hương (*nhẹ nhàng, dõ dành*): Thắng, con nghe mẹ nói này. Thi cử đến nơi rồi. Thi vào cấp 3 bây giờ còn căng thẳng, khó khăn hơn vào đại học. Con tập trung vào học cho mẹ nhé.

Hùng: Thắng, con nghe rõ đây ngay ngày mai con sẽ phải xin phép cô giáo không tham gia vào cuộc thi vẽ nào hết.

Thắng: Không! Con sẽ không nói!

Hùng: Vậy thì bố sẽ nói!

Thắng: Bố...

Tiếng động: Tiếng sấm chớp. Tiếng mưa rơi nặng hạt

Dẫn chuyện: Sau đó, Hương cứ ngỡ mọi chuyện đã bình thường trở lại. Cứ

về đến nhà là Thắng nhốt mình trong phòng. Hương đã nghĩ, chắc con mình bận rộn ôn thi.

Rồi kỳ thi cũng đến. Hương xin về sớm để đón con.

Hùng: Sao lâu thế? Tình hình thế nào rồi? Ổn cả chứ? Con nó có làm được bài không?

Hương: Bài với vở cái gì. Nó có tham gia thi đâu mà biết được hay không?

Hùng: Em nói thế là thế nào?

Hương: Thì còn thế nào nữa. Em chạy đến trường đón con, đợi mãi không thấy mới vào tận phòng thi để tìm. Lúc đó mới biết thằng bé không tham gia kỳ thi.

Hùng: Cái gì? Em nói... cái gì cơ?

Hương: Anh đúng là... Con anh... thằng con quý tử của anh nó đã bỏ trống bài thi môn chuyên, anh hiểu chưa? Nó đâu rồi, lần này em phải đánh cho nó một trận tuốt xác mới được. Thắng. Thắng ơi!

Hùng: Con nó có nhà đâu mà em gọi.

Hương: O hay, nó bỏ thi, không về nhà thì đi đâu được?

Hùng: Em là người đưa con đi thi, bây giờ lại còn hỏi nữa à? Không thấy con ở trường thì phải đi tìm chứ, còn về đây làm gì.

Bà Phúc (*vội vàng chạy từ trên cầu thang xuống*): Ôi trời ơi là trời ơi, thằng Thắng nó bỏ nhà đi rồi.

Hương: Làm sao lại như thế được. Mẹ, mẹ bình tĩnh đã nào. Chắc cháu nó lang thang đâu đó rồi sẽ về ngay đây mà.

Bà Phúc: Về đâu mà về. Nó để lại mảnh giấy đây này. Anh chị xem đi!

Hùng (*đọc*): Con xin lỗi bố mẹ. Từ nay, bố mẹ sẽ không phải phiền lòng vì đứa con dốt nát này nữa. Con đi đây.

Hương: Trời ơi, thế này là thế nào?

Bà Phúc: Còn thế nào nữa... Thắng ơi là Thắng, sao cháu lại đại dốt thế hả?

Hùng: Con với chả cái, mới nứt mắt ra đã đổ đốn. Đúng là bôi tro trát trấu vào mặt bố mẹ.

Bà Phúc: Anh chị còn đứng đó mà than trách nữa à. Còn không mau báo công an đi.

Hùng: Mẹ bình tĩnh đã. Việc gì phải báo công an cho to chuyện. Bây giờ em gọi điện cho bạn thân của nó hỏi xem có thấy thằng bé đâu không. Mà nhớ là hỏi khéo khéo vào, đừng có hé ra chuyện nó bỏ nhà đi đấy!

Tiếng động: Hương luống cuống lấy điện thoại ra gọi. Tiếng bấm điện thoại.

Hương: Alo, Thanh à cháu.. hôm nay cháu có gặp bạn Thắng không? Không à... cô cảm ơn nhé. **(tiếng bấm điện thoại)** Alo, Thủy à cháu, bạn Thắng có đang đi cùng cháu không? À, cháu đang ở quê à. Ừ, chào cháu nhé...

Bà Phúc: Thắng ơi là Thắng, nhanh về với bà đi cháu...

Hùng: Bây giờ anh chạy đi mấy nơi xem có tìm thấy thằng bé không.

Tiếng động: Tiếng đồng hồ tíc tắc, tíc tắc... Tiếng bước chân vội vã

Bà Phúc, Hương: Sao? Có tìm thấy thằng Thắng không con?

Hùng: Thấy thì con đã mang nó về rồi. Trời ơi là trời, con với chả cái.

Hương (*nức nở*): Anh ơi, phải làm thế nào bây giờ. Con nó bỏ nhà đi thật rồi.

Bà Phúc: Còn làm thế nào nữa, báo công an ngay đi.

Hùng: Mẹ thôi đi! Báo công an để cho người ta cười vào mặt à.

Bà Phúc: Trời ơi. Bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn sợ người ta cười. Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, miễn thằng bé ngoan ngoãn, hiếu thảo là được, còn anh chị thì cứ suốt ngày bảo nào là bố giám đốc, mẹ trưởng phòng, đều có tiếng học giỏi từ bé thì con cái phải xuất chúng hơn người. Đấy !

Hương: Vâng! Con tạo áp lực cho thằng bé, vậy mẹ thử nghĩ lại xem bản thân mình thì sao? Có ngày nào mà mẹ không vồ về thằng bé : nào là cháu là đích tôn của cả dòng họ, phải cố gắng, phải nỗ lực để dòng họ được nở mày, nở mặt. Mẹ chẳng nói như thế còn gì !

Bà Phúc: Chị làm mẹ đã không dạy được con, bây giờ lại quay sang trách ngược tôi đấy à.

Hùng: Thôi đi. Không phải lỗi của hai người. Là lỗi của tôi, một mình tôi thôi, thế đã được chưa?

Hương: Mẹ. Con... con xin lỗi. Con lên phòng cháu xem nó có để lại chút tin tức gì không?

Bà Phúc : Thắng ơi, khổ thân cháu tôi.

Hùng: Thôi được rồi, con sẽ gọi ngay cho đưa bạn làm công an, Alo, Tuân à. Thắng Thắng nhà tớ nó bỏ nhà đi rồi. Cậu bên công an, xem thế nào, báo họ tìm thằng bé giúp tớ. Nhà tớ bây giờ rối như canh hẹ, tớ chẳng biết bắt đầu từ đâu. Rồi... rồi tớ nghe cậu. Bình tĩnh lại rồi đến đồn công an báo rõ sự tình.

Tiếng động : Tiếng gió thổi mạnh. Tiếng đồ đạc rơi vỡ

Bà Phúc : Hình như có tiếng gì rơi vỡ ở trên phòng. Có khi nào, thằng bé nó trốn chỗ nào đó mà chúng ta không tìm thấy không ? Trong tủ, dưới gầm giường ?

Hùng : Thằng bé nó mười lăm, mười sáu tuổi đầu rồi, còn nhỏ dại gì đâu mà...

Bà Phúc : Thì con cứ chạy lên xem sao, ngồi đây mà đoán già đoán non à.

Tiếng động : Tiếng bước chân chạy vội vã trên cầu thang

Bà Phúc: Hương, con làm sao thế? Cái gì thế con?

Hương: Mẹ, mẹ ơi ! Cả anh nữa, anh đọc đi !

Hùng : Cái gì thế ?

Hương : Là nhật ký của con trai anh.

Thắng (*giọng đọc*): Ngày... tháng... năm. Hôm nay có khách đến chơi nhà. Khách về, đến bữa cơm, như mọi lần, bố mẹ lại kể về con gái cô A, con trai chú B, giỏi giang đến mức nào rồi nhìn mình lắc đầu, thở dài.

Ngày... tháng... năm: Mẹ và bà đều cầu nhàu, rằng, trời thì oi bức như thế mà mình lúc nào cũng mặc áo dài tay. Nếu mình mặc áo cộc hay cởi trần như bố... mẹ và bà sẽ nhìn thấy rất nhiều những vết sẹo nơi cổ tay...

Ngày... tháng... năm ... Mình lại gặp ác mộng, lúc tỉnh dậy thấy cả người ướt đầm mồ hôi vì nghĩ đến điểm số và những kỳ thi. Có khi nào... vết cắt trên tay sâu thêm một chút nữa, những đau đớn sẽ qua nhanh thôi. Rất nhanh rồi mình sẽ ngủ. Và biết đâu đó, khi đến một thế giới khác, mình sẽ được theo đuổi niềm đam mê và chẳng gây thất vọng cho bất kỳ ai nữa...

Bà Phúc (*nghe ngào*): Trời ơi, khổ thân cháu tôi.

Hương : Anh ơi... con mình... có khi nào... Anh, con mà làm sao thì em chết mất.

Hùng: Không đâu em. Anh đã hỏi khắp nơi rồi, trong ngày hôm nay, không

có vụ tự tử nào đâu. Những vụ như thế tin tức đưa nhanh lắm.

Hương (thần thờ): Trong ngày hôm nay? Vậy còn ngày mai thì sao? Thắng ơi, con ơi.

Bên ngoài, gió thổi càng lúc càng mạnh. Sấm chớp bùng bùng

Hương : Không được!Trời tối rồi. Em phải đi tìm con ngay.

Hùng: Em đi đâu tìm con mới được chứ. Những nơi nào có thể đi, anh đều đã đi cả rồi.

Hương: Đi đâu cũng được, còn hơn là ở nhà, biết đâu lại thấy con.

Bà Phúc : Khổ thân thằng bé, từ nhỏ đến giờ đã phải chịu khổ bao giờ đâu.

Hương: Mẹ ơi, không phải đâu, từ nhỏ đến giờ thằng bé nó chịu khổ quá nhiều rồi.

Hùng : Thôi được rồi, bây giờ, mẹ ở nhà, biết đâu cháu nó biết sợ, sẽ tự tìm về nhà. Nào, mình đi thôi em.

Dẫn chuyện: Hai vợ chồng Hương vội vàng đến đồn công an để báo rõ sự tình; rồi tất tả ngược xuôi tìm kiếm con ở khắp mọi nơi. Nơi nào con trai họ hay đến, chỗ nào thằng bé có thể đi, đều không thấy. Họ còn tìm đến cả bệnh viện, xem có thông tin về vụ tai nạn giao thông hay sự cố gì không, nhưng đều không có. Hương bất giác thở phào. Dù chưa tìm thấy con, nhưng ... dẫu sao... cũng có thể tự an ủi là thằng bé vẫn đang an toàn. Hương bỗng nhìn thấy một cô bé đang tập tễnh tập đi trên hành lang bệnh viện

Bé Thảo: Á.

Mẹ: Có sao không con? Đau lắm không con?

Bé Thảo (thút thít): Đau ạ. Con không đi nữa đâu. Con muốn mẹ cõng con về cơ. Chân con đau, không đi được đâu.

Mẹ (nhẹ nhàng): Phải chịu khó chứ con. Bác sĩ dặn rồi, phải chịu khó tập luyện thì chân con mới nhanh hồi phục được. Con nhìn này, chân mẹ cũng đang đau, mẹ cõng con mãi làm sao được. Mà có đi bằng chân của mình thì công chúa của mẹ muốn đi đâu cũng được, làm gì cũng xong, không phải phụ thuộc người khác đúng không nào?

Bé Thảo: Đúng rồi. Mấy lần con đau bụng, muốn đi vệ sinh... mà cứ phải đợi mẹ

Mẹ: Đấy, mới việc nhỏ đã không thoải mái rồi. Nào, bây giờ công chúa nhỏ của mẹ tự đứng dậy và đi về nhà nào.

Bé Thảo: Nhưng mà con không đi nhanh được. Trời lại sắp mưa rồi mẹ.

Mẹ: Không sao. Mình đang tập mà con, cứ đi chậm, đi từ từ thôi. Có ướt mưa một chút cũng được nhỉ. Càng vui!

Dẫn chuyện: Người mẹ cùng cô con gái tập tễnh đi dọc hành lang bệnh viện. Những tiếng cười hồn nhiên, tiếng người mẹ dịu dàng khích lệ dường như làm vơi đi cả nỗi lo lắng về một cơn mưa sắp ập đến.

Hương : Anh. Anh nhìn xem. Người mẹ kia đã khuyến khích con gái nhỏ tự đi bằng đôi chân của mình. Còn chúng ta thì sao? Con chúng ta khỏe mạnh. Vậy mà...chúng ta lựa chọn thay con, đi thay con và bắt con phải sống cuộc đời mà chúng ta mong muốn. Chúng ta sai rồi phải không anh?

Hùng: Thôi nào em. Lúc này phải bình tĩnh để đi tìm con. Chuyện còn lại để tính sau. Được không?

Tiếng chuông điện thoại

Hùng: Alo, sao... sao cơ? Vâng, con sẽ về ngay. Nhanh về nhà thôi em.

Tiếng đường phố. Tiếng bước chân vội vã.

Hương, Hùng: Thắng ơi, con ơi.

Bà Phúc: Thắng bé nó về là mừng rồi. Anh chị đừng có mà đánh mắng nó. Thắng, lên phòng đi cháu!

Ông Phúc: Cháu ở đây, không đi đâu hết.

Hương (*mếu máo*): Con ơi, con làm mẹ sợ lắm, con biết không?

Thắng: Mẹ, mẹ ơi.

Hùng: Được rồi, con ngồi xuống đây. Mọi chuyện qua rồi. Bây giờ con nói bố nghe, cả ngày hôm nay, con đã đi đâu?

Thắng: Con... con...

Ông Phúc: Con trai anh chị, nó định tự tử chứ đi đâu,

Hương: Con ơi là con! Sao con lại suy nghĩ đại dột như vậy.

Thắng (*thút thít*): Nhưng mà lúc đứng trên cầu, nhìn xuống dòng nước chảy xiết, con sợ lắm. Con không dám nhảy xuống.

Hương: Sao con không về nhà?

Thắng: Con cũng muốn về nhưng không dám.

Hương: Sao lại thế hả con? Bố mẹ có bao giờ đánh mắng đâu mà con sợ không dám về nhà.

Ông Phúc: Anh chị không đánh nhưng lúc nào cũng chê bai, so sánh nó hết với người này đến người khác, không tôn trọng sở trường của nó. Anh chị có biết đó cũng là một hình thức bạo hành tinh thần hay không? Còn bà nữa, bà bỏ nhà cửa lên chăm cháu, vậy mà cũng không biết lựa lời trò chuyện, bảo ban cháu nó. Để đến mức nó có nhà, có bố mẹ rồi có cả bà nội mà không dám về.

Hương (*khóc*): Con ơi, khổ thân con thôi.

Hùng: Chuyện xảy ra như thế này, là lỗi của vợ chồng con. Bố yên tâm, sẽ không bao giờ có chuyện như thế lặp lại nữa đâu ạ.

Ông Phúc: Cũng may là thằng bé còn biết đường tìm đến nhà cô giáo Phương. Cô ấy đã động viên, an ủi, phân tích cho nó hiểu. Biết nó chưa muốn gặp bố mẹ nên gọi điện cho tôi. Thế nên, tôi phải vội vã lên nhà cô giáo và đưa cháu nó về đây.

Hương: Cô Phương là cô giáo dạy vẽ phải không con?

Thắng: Vâng ạ.

Ông Phúc: Tôi còn đang định để nó về quê ít hôm, nhưng thấy mẹ anh gọi điện về khóc mếu bảo cả nhà náo loạn hết, báo công an vì thằng Thắng bỏ đi nên mới vội mang nó về đây.

Hùng: Sao bố không gọi điện cho mọi người đỡ lo lắng.

Ông Phúc: Có như thế anh chị mới biết thương cháu tôi. Bây giờ thì anh chị yên tâm rồi nhé. Con trai anh chị vẫn khỏe mạnh.. Thắng, lên thu dọn đồ đạc rồi về quê với ông. Còn bà nữa, không đứng dậy, còn ngồi đó làm gì.

Hùng: Ơ kìa bố, sao lại thế? Sao bố lại đưa con con đi!

Hương: Thắng, con không đi đâu cả. Con phải ở nhà với mẹ.

Ông Phúc: Nhà? Đây mà là nhà của cháu tôi sao? Nhà phải là nơi nó muốn

được trở về khi gặp khó khăn, hoạn nạn. Còn cái nơi mà khiến cháu tôi lúc nào cũng lo lắng, hoảng sợ, và chẳng bao giờ vui vẻ được thì làm sao có thể gọi là nhà. Thắng, đi với ông nào cháu.

Hương: Kia bố. Thắng, con ơi!

Hùng: Hương, nghe anh, vợ chồng mình cứ để con về quê với ông một thời gian cho ổn định lại tinh thần. Hôm sau đón con về cũng được. Thắng, lại đây với bố nào. Con cũng lớn rồi. Trong việc này, bố mẹ có những điều không đúng, nhưng cách giải quyết của con là không được. Ai cũng có lỗi. Nếu con muốn, thì hãy xin phép bố mẹ về quê với ông bà ít hôm. Hãy mạnh dạn bày tỏ quan điểm của mình, con trai.

Hương: Thắng, ở nhà với mẹ nhé!

Hùng: Thắng. Con lớn rồi, cứ mạnh dạn nói điều mình muốn.

Thắng (*Ngần ngừ*): Vậy, con xin phép bố mẹ, con về quê với ông bà mấy hôm rồi sẽ lên đi học lại ạ. Nhưng mà... con... có thể tiếp tục học vẽ được không?

Hương: Được. Mẹ hứa với con... sẽ lắng nghe và chia sẻ cùng con. Thắng, mẹ xin lỗi.

Thắng: Mẹ ơi.

Hương : Thắng. Đưa tay của con cho mẹ xem nào. Con cứ đưa đây. Con nghe mẹ này. Bây giờ con không cần phải mặc áo dài để che những vết sẹo nơi tay của mình nữa. Hãy cứ để chúng ở đó, để nhắc nhở cả nhà mình về câu chuyện hôm nay.

Thắng : Mẹ, mẹ ơi.

Hương : Con trai của mẹ, mẹ chỉ mong đừng có thêm một vết sẹo nào trên tay con nữa. Thắng, dù có chuyện gì xảy ra, đừng sợ, đừng lo lắng, hãy cứ đi về nhà, con nhé. Có bố mẹ ở đây rồi.

Dẫn chuyện : Hương ôm lấy con trai thật chặt, như thể cô chỉ nói lỏng vòng tay là Thắng sẽ lại biến mất. Nhưng rồi, cô khẽ buông tay của mình ra. Chỉ một ngày hôm nay thôi, Hương đã nhận ra biết bao điều. Tình yêu đôi khi chẳng phải là vòng tay ôm thật chặt, mà có lẽ lại là bàn tay đưa con ra với nắng, với gió để tự trải nghiệm và nếm đủ hương vị của cuộc đời. Tình yêu chẳng phải là vạch sẵn con đường và ép con đi theo đúng định hướng; mà có lẽ là cùng con khám phá biết bao điều về

cuộc sống xung quanh.

Năm tháng rộng dài và làm cha mẹ luôn là điều khó khăn nhất. Nhưng Hương tin rồi cô cùng chồng sẽ làm được, và ngôi nhà nằm trong ngõ nhỏ này, sẽ trở thành chốn bình yên, ấm áp để con trai họ tìm về.

Dẫn chương trình : QV&CB vừa nghe vở kịch truyền thanh : « Đường về nhà » của Đài PT&TH Thanh Hóa. Thân ái chào tạm biệt và hẹn gặp lại QV&CB trong các chương trình sau.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ
(ký tên, đóng dấu)